

Че щастлив е оня, който дигне пръж
Народното знаме и пролее кръж,
И че трябва твърдост, кураж, постоянство,
Че страхт е подлост, гордостта — пианство,
Че равни сме всички в големия час —
Той внасяше бодрост в народната сваят.

И всякоя възраст, класа, пол, занятие
Зимаше участие в това предприятие:
Богатий с парите, сюрмахът с трудът,
Момите с иглата, учений с умът,
А той, беден, гол, бос, лишен от имотът,
За да е полезен дал си бе животът!

Той беше безстрашен. Той беше готов
Сто пъти да умре на кръста Христов,
Да гори, кат Хуса, или, кат Симона,
За правдата свята да мре под триона.
Смъртта бе за него приятел и брат,
Зашил беше тайно в ржкава си яд,
На кръста му верно оржжие висеше
За да бжде страшен кога нужда беше.
Той не знайше одих, ни мир, нито сжн,
Обжрнал се беше на дух, на огжн.
Думата си цяла лейше в едно слово,
Понявга чело си мржщеше сурово,
И там се четеше, и укор и гняв,
И душа упорна и железен нрав.

Той беше невидим, фантом, или сянка.
Озове се в черква, мерне се в седянка,
Покаже се, скрий се без знак и без след,
Навсякжде гонен, всякжде приет.
Веднжж в сжбрание едно многобройно
Той влезна внезапно, поздрави спокойно.
И лепна плесница на един подлец,
И излезе тихо из малкий градец.
Името му беше знак зарад тревога,
Властта бдеше вредом невидима, строга,
Обсаждаше дваисет града изеднжж,
Да улови тоя демон вездесжщ.
От лице му мрачно всички се бояха,
Селяните прости светец го зовяха,
И сбрани, сдушени в тайни места,
Слушаха сжс трепет, с зяпнали уста
Неговото слово сладко и опасно.
И тем на душата ставаше по-ясно.
И семето чудно падаше в сжрцата
И бжрзо растеше за жжтва богата.

Той биде предаден, и от един поп!

Тоя мржсен червяк, тоя низжк роб,
Тоз позор за Бога, туй пятно на храма,
Дякона погуби чрез черна измама!
Тоз човек безстиден сжс низко чело,
Пратен на земята не се знай защо,
Тоз издайник грозен и божий служител,
Който тая титла без срам бе похитил,
На кого устата, пжлни с яд и злост,

Изрекоха подло: „фанете тогос!“
На кого ржката не благословия,
А издайство свжрши, и гржм не строши я,
И чието име не ще спомена
От страх мойта песен да не оскверна,
И кого родила еднн майка луда,
Който равен в ада има само Юда,
Фжрли в плач и жалост цял народ тогас
И тоз човек йоще живеи между нас!
Окован и кжрвав, вжв тжмница ржгнат,
Апостолжт беше на мжжи подвжргнат
Ужасни. Напразно! Те нямаха власт
Над таз душа яка. Ни вопжл, ни глас,
Ни молба, ни клетва, ни болно стенание,
Не издаде в мрака туй гордо страдание!
Смъртта беше близко, но страхт далеч.
И той не пошушна предателска реч.
И на вси вжпроси — грозно изпитание —
Един ответ даде и едно мжлчание,
И казваше: „Аз сжм Левски! Ей ме на!“
И никое име той не спомена.

Но тиранжт люти да убий духт
Една заран Левски осжди на смржт!

Царете, тжлпата, мржсните тирани
Да могат задуши гордото сжзнание,
Гласжт, който вика, мисжлта що греи,
Истината вечна, що вечно живеи,
Измислиха всекой по една секира
Да уморят всичко, дето не умира:
Зарад Прометей стржмната скала,
Яджт за Сократа с клеветата зла,
Синджир за Коломба, кладата за Хуса —
Кръста на Голгота за кроткий Исуса —
И по тоя начин най-грозний конец
В бждещето става най-сяен венец.
Той биде обесен.

О, бесило славно!

По срам и по блясжк ти си с кръста равно!
Под теб ний видяхме, уви, да висят
Много сжжпи жжртви и да се тресят,
И ветжржт южни с тех да си играе,
И тиранжт весел да се ругае.
О бесило славно! теб те освети
Смъртта на геройте. Свещено си ти.
Ти белег си страшен и знак за свобода,
За коя под тебе гинеше народа,
И лжвжт, и храбрый: и смъртта до днес
Под тебе, бесило, правеше ни чест.
Защото подлецжт, шпионинжт, мржсникжт
В ония дни мрачни, що „робство“ се викат,
Умираха мирни на своето легло,
С продадена сжвест, с позор на чело,
И смъртта на тебе, о бесилко свята,
Бе не срам, а слава нова за земята
И вржж, от кждето виждаше духжт
Кжм безсмъртието по-прекия път!